12de Jaargang | Curacao den 23n. Maart 1895 | N° 586

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 *tot* 7 *regels fl* 0,50, *voor elken regel meer fl.* 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— *pa tres luna, pagar padilanti.*
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— *pa anja.*
Un number só fl. 0,25.
Un annuncio di 1 *té* 7 *regel fl.* 0,50 *cada regel mas fl.* 0,07½.

Italiaansche toestanden.

Italia fará da se. Italië zal zich zelf wel redden.

Zou die leuze van den befaamden Cavour hebben uitgediend ?

Een ontkennend antwoord geven de daden der ministers en afgevaardigden, die zich zelve uit den brand van financiëele moeielijkheden hebben gered, al heeft de brandspuit van de Romeinsche bank en andere instellingen van dien aard in de garderobe hunner eerlijkheid geen stuk heel gelaten.

Zelfs mogen zij roemen tot de wordings-en ontwikkelingsgeschiedenis van het éene Italië, na de hoofdstukken annexatie en secularisatie het derde kapittel te hebben geleverd, waarboven een eerlijke smid „diefstal" zou schrijven, misschien wel in den eenvoud zijns harten meenende, dat het laatste hoofdstuk nog het beste was.

Maar met het oog op den algemeenen toestand van de erfenis van Victor Emmanuel klinkt Cavours lijfspreuk heden ten dage als een honend sarcasme, waarop bij de eerlijken uit elken stand der maatschappij een diepe zucht zoo al geen vloek het wederwoord zal wezen.

Men herinnere zich het aangroeiende *deficit* der rijksfinanciën, dat als een afgrond gaapt. Men denke aan den staat van beleg op Sicilië, waar niet de stekende broodkruimels maar wel het hongerspook de uitgemergelde bevolking tot oproer prikkelde. Men brenge zich den opstand te A cera onlangs uitgebroken te binnen, waarbij de belastingkantoren geplunderd werden. Men heeft kunnen lezen, dat in een ander deel des lands de zegeningen van het nieuwe regiem zijn gebrandmerkt met een openlijk terugverlangen der vroegere toestanden, niet door Pausgezinden— die menschen tellen niet mee ! — maar door de Eenheids-Chauvinisten van gisteren. Wat een Fransch blad onlangs over Rome mededeelde zal de schilderij voltooien. De schrijver telde 1200 aanplakbiljetten, welke faillissementen, gedwongen verkoopingen, likwidaties, sluiting van zaken aankondigden. Er waren 285 huizen, waarvan de aanbouw moest gestaakt worden bij gebrek aan het noodige geld. Hij spreekt van 40,000 leegstaande woningen bij gebrek aan huurders. In een dorp nabij Rome, deelt hij verder mede, waren er 120 van de 170 gezinnen zoo goed als broodeloos. „Rome, besluit hij, ziet er verlatener uit en verwoester, dan wanneer het een aanval der barbaren hadde doorstaan.

Deze beschrijving der barre werkelijkheid maakt den indruk van een karikatuur, gelijk geheel het moderne Rome een karikatuur van het eigenlijke, het pauselijke het eenig mogelijke Rome.

Men moet bekennen, dat de inconstitutioneele toestand, na Gioletti's onthullingen over Crispi, door den laatsten in het leven geroepen, voor het droevige schilderij van verval en demoralisatie, dat Italië te aanschouwen geeft, de passende lijst is. Wij bedoelen de diktatuur door Crispi feitelijk uitgeoefend, sinds hij, in het nauw gebracht, de kamerzittingen heeft gesloten. In een constitutioneel rijk van Europa is zulk een toestand nog niet voorgekomen, dan in Duitschland, ten tijde dat Bis-Bismarck zonder Parlement en zonder goedgekeurde Begrooting regeerde. Zelfs Italiaansche ministers schrikten terug voor zulk een daad van willekeur. Maar Crispi, die voor Umberto het plechtanker der hoop op betere dagen schijnt te wezen, terwijl de koning zelf de rol van roi-fainéant boven een handelend optreden verkiest, Crispi riep den Parijschen gezant terug en zette den prefekt te Palermo af, zonder vooraf één minister geraadpleegd te hebben, en „de collegaas" verzetten zich niet meer. Hij aanvaardde de verantwoordelijkheid van de regeering en van de leiding der verkiezingen.

Zoo regeeren dan de Italiaansche ministers *selon leur bon plaisir* zonder dat bedilzieke Kamerleden hen op de vingers zien, zonder gebonden te zijn aan een staatsbegrooting, belastingen uitschrijvende en heffende, tal van andere maatregelen nemende, simpel bij koninklijk besluit. Dit verschilt niet veel van een gereglementeerd anarchisme. De financiëele gelukzoekers, die thans aan het roer zijn, hebben een mooien tijd voor zich om hun slag te slaan en om de bewijsstukken der beschuldigingen tegen hen ingebracht te vernietigen of althans ijdel te doen worden. Italia fara da se !

Toch heeft Crispi in zooverre de leuze Cavour's opgeofferd, dat hij, zij het dan ook zijdelings door de officieuze bladen en de partijgenooten, die door hem geinspireerd worden, heil zocht bij het Vatikaan en de Katholieken. De Reforma publiceerde, nadat eerst bedriegelijk was rondgestrooid, dat de Romeinsche Katholieken hadden medegestemd op een regeeringscandidaat, een breve van den jare 1866 nota bene, waarin Z. H. Pius IX z. g. het woord tot de Italiaansche bisschoppen richt en op den plicht wijst van iederen staatsburger om invloed ten goede uit te oefenen op den gang der zaken in de politiek, opdat de maatschappij verdedigd worde tegen de partijen, die haar ondergang beoogen. Als of er na 1866 niets geschied was, dat het : *nè eletti nè elettori :* Noch gekozenen, noch kiezers tot een gebiedenden plicht maakte !

In een Italiaansch tijdschrift, de *nova antologia* stelde Raffaele de Cesare onder den titel: „Een program van kerkelijke politiek aan de partij van het éene Italië, waartoe de schrijver zelf behoort, het volgende voor :

Men moet ook hier te lande zich begeven in de algemeene bewegingen van terugkeer tot het godsdienstig idee en een toestand voorbereiden die gunstig is voor een wijze en voorzichtige regeering die in eendracht leeft met de Kerk. Zoo zal men — het zijn de eigen woorden van de Cesare— inderdaad de vrije Kerk in den vrijen Staat, (ook een leus van Caveur) verkrijgen noch op rhetorische, noch op Jacobijnsche wijze : hoog noodig is het in deze richting te sturen, wijl het ongeloof der massa's, die de Kerk niet volgen, het bestaan van alle liberale instellingen en zelfs de gewone orde der hedendaagsche maatschappij bedreigt.

Hij stelt daarom voor dat de wetten omtrent het *Placet* en het *Exequatur*, m. a. w. omtrent de goedkeuring des konings van pauselijke en bisschoppelijke benoemingen en het openbaar maken van pauselijke en bisschoppelijke brieven worden afgeschaft. Dat er op de Begrooting van Eeredienst een aanzienlijke som meer worde uitgetrokken voor rijks-

FEUILLETON

UN NOMBER

Asina Williams a sinta un cincoe minuut, ora un criar di e Hotel a bati porta, ta drenta i dici :

"Pordona mi, koe mi ta bini stroba Señor. Aki mi tin un telegram pa Señor."

"Di mi cas" Williams a papia den di e mes, mientras su cara ta bira bleek ni morto.

Temblando e ta habri enveloppe, ta leza e telegram i ta tirele ariba mesa.

"Mi mester bolbe bai mi cas. O, basta mi esposa no tin di papia nada di su tata; basta e no ta obliga mi di menta su nomber. Mi no por, no, mi no por. Ma mi no ta homber anto ! kiko mi tin di teme ? un nomber, nada mas koe un palabra. Mi kier munstra mi mes, koe mi no tin miedo. Mi kier papia e nomber diez, cientoe, mil bez. Nomber di e morto tabata" — E ta tembla i su cara ta troca di cólor. "Mi no por" e ta jora ; "mi no por," i mientras e ta cai den su stoel e ta tapa su cara coe su manoe.

Despues di a pasa un anoche sin sociegoe Williams a lamantá.

Tabata tempran ainda. E ta manda criar di busca wagen, di coeminda brigadier i di bisele koe un telegram a jamele na su cas.

"Bon biage" un boz ta grita for di un bentana, ora el a baha. Tabata boz di e brigadier.

Williams no tabata muchoe contentoe, pero sin munstra esai, el a respondé :

"Bon dia brigadier. Bo a lamanta bon tempran."

"Mi no a bai droemi. E cordamentoe koe nan a haja un martin na lugar, camina Señor Secor a moeri, a haci, koe mi no por a droemi." Williams ta sinti henter su curpa tembla.

"Bo ta kere anto, koe hende a matele ?"

"I e martin ? Com e martin a bini aja anto ?"

"Ma kiko e martin tin coe e cuenta ai ? Un of otro hende a tirele aja."

Brigadier ta hiza schouder i dici :

"Mi tin un otro cordamentoe di esai, pero enfin!" E ta sera su bentana i despues di un rato e ta para banda di Williams.

"Mi tin di bisa bo un cos," e dici serio.

"Mi ta scucha."

"No, nos meste ta nos sol. Bo kier ta asina bon, di sigi mi den mi kamber?"

E manera di papia ta sona den o rea di Williams como un mandamiento; i jegando den kamber di brigadier e dici :

„Bo ta tantoe zelo pa cohe malhechornan, koe mi no por larga di felecita bo. Lo bo tin fortuna na mundoe."

Ma conforme el a caba papia e ta spanta masjar. Ariba mesa e ta mira un martin, koe tabata parce martin, coe cual el a mata su suegro. Lo ta es un mes ?

Ansia ta jena su coerazon, ma ningun hacir di djele a moenstra com e tabata spantar.

„Es koe mi kier pidi bo Señor," e brigadier dici, ta un cos chikitoe Mi kier pidi bo di no papia ni den bo cas, ni na otro camina, koe mi kier haja matador di Señor Secor, pa podicer e no ta tuma su medionan pa scapa. Pasobra bo mester sabi, koe no tin ningun duda mas, koe bo suegro ta matá." William su cara ta munstra un sonrisa incredulo.

Brigadier ta sigi : ‚‘Doctornan koe a samina curpa di e morto ta sigura nos koe e herida, koe el tabatin den su cabez, el no por a haja di e caimentoe den abismo. Pesai nan a ristra e lugar i nan a haja e martin. Lo bo ta admira, koe ajera courant a scirbi esai i no dos tres luna pasa. Esai mi a haci, lo mi splica bo e cos despues, pero pa awor mi tin di bisa bo ainda: e matador ta den e hotel aki."

„Den e cas aki? No ta posibel"

„ E ta aki !"

„ Anto bo ta keda den e hotel ?

„Mi ta keda. Es koe mi a bisa ajera, koe lo mi bai, mi a bisa pa e matador corda koe mi no ta conocele."

„E tabata den zaal anto ?"

„Sigur no ! El a sali, ora mi a menta nomber di e morto.

Ki jamé ? Ai, koe mi por loebida asina lihe un nomber !"

Williams a tembla, ora el a corda koe el mester a menta e nomber. Toch el mester papiele sino toer cos ta perdir i anto den bista di peligro el tabata sinti su mes mehor. Manera el kier a haci bofon e dici :

„Wel, si bo no por corda e nomber, tuma un otro."

„Secor no ?" e brigadier dici, „no ta asina ?"

„Si."

„Bo mester sabi koe hopi bez matadornan no por menta nomber di e hende, koe nan a mata, e brigadier dici coe boz haltoe.

„Mi ta spera, koe señor brigadier lo haja e matador, mas koe mi ta na duda koe e ta matá !"

„E ! Cual E !"

„Wel ! E morto !"

„E morto ! Señor cual morto ?

Di kende bo ta papia ?" brigadier ta grita.

Williams ta toer ansiar. Su cara ta moenstra toer sorto di color i coe toer su forza el ta responde :

„ E morto ? Secor, Carlo Secor."

E Nomber a sali for di su boca, pero su forza a caba. E ta cai sinta i henter su curpa ta tembla.

„Ta bo, koe a mata Carlo Secor brigadier ta bisa.

„Tene compacion coe mi" Willams ta grita, no ta jora, i el ta cai na rodia.

Brigadier ta habri porta i ta pidi judanza. Despues algun momentoe kamber tabata jen di hende.

„E homber ta un matador," brigadier ta grita.

„Si mi a matele. Mi tabatin di mester di su placa, mi no por a warda su morte natural," i bisando esai e ta hinca un cos den su boca i na mes ora e ta cai morto na pia di brigadier ; un flaskce chikitoe ta munstra nan, koe tabatai koe veneno a matele. Fin.

toelagen aan de parochiale geestelijkheid : dat sommige religieuze orden die hij opnoemt door den Staat worden erkend en in hunne vestiging beschermd, (van een teruggave der geroofde kloostergoederen spreekt hij niet.)

Eindelijk dat de studenten der seminariën worden vrijgesteld van den gewapenden dienst.

Een groot deel der pers, o. a. de *Tribuna*, de anticlericale *Unione* van Bergamo, verwijt Crispi dat hij de „veroveringen" van het eene Italië wil prijs geven, terwijl de *Mattino* van Napels beweert dat de uitslag der verkiezingen wel eens ten gevolge kon hebben dat het zuidelijk Italië zich losscheurt van het noordelijk Italië en er dus aan de eenheid plotseling een einde kwame.

De gedragslijn van Leo XIII zal echter niet veranderen. Immers de Monarchie en de Regeeringspartij vertegenwoordigen den oorlog tegen den godsdienst en de Katholieken even sterk als de meest overtuigde Republikeinen. Het verschil in de waardeering der Katholieken voor de politiek van Cavalotti, Bovio, Lemmi of Crispi wordt volkomen juist uitgedrukt door het waardeverschil van lood en oud ijzer naar Hollandsche schatting.

De H. Stoel zal zich dus gedurende de aanstaande verkiezingen blijven onthouden van elke bemoeiing. Het „Non expedit"— het voegt ons niet— is steeds van kracht, want aan de onverbiddelijke eischen van het recht is nog niet de minste voldoening geschonken.

De bewonderaars van het éene Italië kunnen tevreden zijn : De aangebeden schoone zal ter viering van haar vijfen twintigsten verjaardag voor het voetlicht treden als een bedelares, opgeleid door een man die den alledaagschen rok der eerlijkheid bij het geweld en den willekeur heeft moeten borgen.

———o———

Hoe een werkman soms hoofd van den staat worden kan.

Naar aanleiding der verkiezing van den heer Felix Faure, gewezen werkman, tot president van de Fransche Republiek, is het niet onaardig zich eens de afkomst te herinneren van eenige presidenten der Vereenigde Staten van Noord-Amerika.

De vijfde president der Vereenigde Staten, Monroë, was de zoon van een vrachtrijder. Hij zelf heeft zijn brood met handenarbeid verdiend. Tijdens den onafhankelijkheidskrijg maakte hij naam. Als eenvoudig soldaat ingelijfd, had hij bij het eindigen van den oorlog den graad van kolonel verworven.

Jackson, de zevende president, was de zoon van een armen Ierschen landverhuizer. Hij was leerjongen, toen zijn twee broeders zich bij het leger lieten inlijven. Hij volgde hun voorbeeld na.

Zijn beide broeders sneuvelden. Na den oorlog begon hij, zooveel zijn middelen het toelieten, te studeeren. Hij werd studiemeester, oefende zich in de rechtsgeleerdheid en trad op als advokaat.

De elfde president, Polke genaamd, was in zijn jeugd zadelmaker.

Een zijner opvolgers, Fillmore, was de zoon van een hovenier, die zelf zijn groenten ter markt bracht. Hij werd als leerjongen bij een kleermaker geplaatst. In zijn ledige uren studeerde hij. Toen hij 19 jaar oud was, moest de beroemde rechtsgeleerde Wood in het graafschap Gayuga, waar het huisgezin Fillmore verbleef, in een zaak komen rechtspreken. Hij had iemand noodig om het schrijfwerk te doen. De jonge Fillmore bood zich aan.

Wood scheen zeer ingenomen met den jongen kleermaker, uit wiens heldere oogen levendigheid en verstand straalden. Toen de zaak afgeloopen was, bood de rechter hem de betrekking van geheimschrijver aan. Fillmore nam het voorstel aan. Slechts drie jaar nadien verliet hij Wood, om te Buffalo zijn studiën te gaan voltooien. Te dien tijde moest het toekomstig staatshoofd les geven om niet van honger te sterven.

Johnson, de zeventiende president der Vereenigde Staten, was 4 jaar oud, toen de dood hem zijn vader ontrukte. Toen hij 10 jaar oud was, werd hij als leerjongen geplaatst bij een industrieel uit zijn geboortestad.

Op vijftienjarigen leeftijd was hij reeds een bekwaam werkman, doch kon noch lezen noch schrijven. Men verweet hem zijn onwetendheid, en hij zwoer inwendig den verloren tijd terug te winnen. En inderdaad, het grootste deel zijner nachten besteedde hij voortaan aan zelfonderricht.

Eenige jaren later huwde hij, en zijn vrouw werd thans zijn leermeesteres. Zij was zeer begaafd, en onderwees haren echtgenoot de voornaamste wetenschappen.

Zij maakte zelfs van hem een redenaar. Zij dwong hem redevoeringen te schrijven, ze van buiten te leeren en ze voor haar op te zeggen. Aldus oefende hij zich in 't spreken, en werd een der beroemdste redenaars van zijn tijd.

— Wat zoudt gij doen, zoo ge de nederlaag moest lijden ? vroeg iemand hem den dag voor zijn verkiezing.

— Ik zou spoedig een werkhuis opzetten, antwoordde hij, en mijn vroeger ambacht hervatten.

Hij was zeer moedig en vond op zekeren dag gelegenheid, zijn buitengewone zielskracht te toonen. Hij moest voor een talrijk publiek spreken, en men had hem verwittigd dat zijn leven gevaar liep. Op het gestelde uur beklom hij het spreekgestoelte en begon aldus zijn redevoering :

„Burgers, wanneer vrije mannen vergaderen om de belangen van den Staat te bespreken, dient alles ordelijk toe te gaan. Men heeft mij verwittigd, dat een der te beslissen punten bestaat in het vermoorden van dengene, die thans de eer heeft tot u het woord te voeren. Ik bid u te besluiten dat dit punt eerst afgehandeld worde. Indien bijgevolg hier een man gekomen is met het inzicht, waarop ik zoo juist zinspeelde, dan zeg ik niet dat hij spreke, maar schiete !"

En Johnson ontblootte zijn borst, zweeg een wijle en hernam :

„Burgers, het schijnt dat ik slecht ingelicht was. Thans kom ik aan het punt, waar wij wezenlijk voor bijeengekomen zijn."

En gerust vervolgde hij zijn redevoering.

Lincoln, de zoon van een pachter uit Kentucky, die in de grootste ellende overleden was, moest achtereenvolgens, om zijn moeder te ondersteunen, het bedrijf van veehoeder, schipper en houthakker uitoefenen. Aan dit laatste ambacht had hij den bijnaam *Rail Splitter* te danken, die hem zijn heele leven bijbleef. Later werd hij geleider van het houtvervoer op de rivieren Wasbah en Ohio.

In zijn ledige uren las hij de dagbladen, die hem toevallig in handen vielen, en voor zijn spaarpenningen kocht hij boeken, ten einde zijn kleine geleerdheid nog meer en meer te ontwikkelen.

Later vinden wij hem nog eens terug als boodschapper en pakdrager. In 1837 opende hij een een kleinen kruideniers winkel, en 's avonds, wanneer hij dezen gesloten had, onderrichtte hij de arme kinderen uit de buurt.

Garfield, die, evenals de ongelukkige Lincoln, door de hand eens moordenaars getroffen werd, heeft als zijn doorluchtige voorganger al de beproevingen gekend van het leven eens armen mans.

Hij was achtereenvolgens timmerman, scheepsmaat en vrachtvoerder.

Tijdens de winteravonden bezocht hij de lagere school. Door een langdurige ziekte in 't gasthuis aan zijn bed gekluisterd, bekwaamde hij zich aldaar door zelfonderricht. In 1849 trad hij in 't college van Chester en op 't einde des jaars behaalde hij het diploma van onderwijzer.

Maar zijn studiën hadden al zijn geldmiddelen uitgeput, en 's avonds en 's nachts moest hij hard werken, om in zijn eigen onderhoud en in dat zijner moeder te voorzien.

In 1851 trad hij in het college voor elektriciteit te Hiram, waar hij professor en tevens leerling werd. In 1854 vinden wij hem terug in het college van Williams, waar hij dank aan de vrijgevigheid eens vriends, de lessen volgen kon.

Garfield was toen 26 jaar oud.

Later werd hij professor, en weldra tot rector benoemd in het college van Hiram, waar hij zelf de rechten bestudeerde. Van toen af wierp hij zich in den politieken strijd.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

Bij Gouvernements-beschikking dd. dd. 16 Maart ll. No. 161 is aan den Heer *D. B. Castillo*, vakonderwijzer aan de Openbare Meisjesschool alhier, een binnenlandsch verlof voor den tijd van een maand tot herstel van gezondheid verleend.

———

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven :

Rickard Jefvert, Eduard Leeboom, Antonio Gonzales, Loesia Oferman Solida, Felix Maute.

———

Naar uit Holland bericht is, zouden 21 Maart de ZeerE. Heeren v. Rhijn en Helling de reis per *Frederik Hendrik* naar Curaçao aanvaarden. Schenke God hun een voorspoedigen en behouden overtocht.

———

Het Amerikaansch eskader waarvan aangekondigd was dat 't op zijn tocht naar Columbia, ook hier de haven zou binnenloopen, schijnt van La Guayra uit rechtdoor koers gezet te hebben naar St. Domingo zonder Curaçao aan te doen.

———

Den 10n en 12n dezer maand heeft men op het eiland Aruba eenige lichte aardschokkingen waargenomen.

———

Met leedwezen vernemen wij dat aan den HoogEerw. Superior der Congregatie v. O. L. V. Moeder van Barmhartigheid te Tilburg, de laatste H. Sacramenten zijn toegediend. Mogen de gebeden voor het herstel van Zijn HoogEerw. gedaan, verhooring vinden en moge God het zoo nuttig leven van den algemeen beminden Superior der Congregatie sparen.

———

Berichten uit Columbia, in de laatste dagen ontvangen, duiden aan dat de burgeroorlog nog niet tot een einde is gekomen ; althans van nieuwe ontmoetingen tusschen de revolutionnairen en de gouvernements troepen wordt er gewaagd ;op korten afstand van Barranquilla had een gevecht plaats ; de revolutionnairen werden verslagen, en de leider dier beweging viel, na gewond te zijn, in handen van de gouvernementstroepen. Het dorp Barahoa, waar de opstandelingen zich voor het gevecht verschanst hadden, is afgebrand. Als gebruikelijk wordt door de eene partij aan de andere geweten den brand te hebben veroorzaakt. De Amerikaansche minister van Marine heeft het oorlogsschip *Alert* per telegraaf gelast, in allerijl zich naar Panama te begeven om de Amerikaansche belangen aldaar te beschermen.

(*Cur. Courant.*)

Sinds eenige weken staat Venezuela met Frankrijk, Duitschland, Belgie en Spanje op een gespannen voet. Door de gezanten van genoemde Europeesche landen is gezamenlijk, met het doel om aan hunne regeering inlichtingen te verstrekken, een verslag uitgebracht over den toestand der naburige Republiek na den oorlog, die Crespo op den presidentszetel hielp. De Italiaansche gezant vroeg om een afschrift er van ten behoeve zijner regeering, die het stuk openbaar maakte in de Kamers. De inhoud schijnt niet vleiend te zijn voor den Zuid - Amerikaanschen Staat. Althans, Crespo was er over gebelgd en gaf den gezanten van Belgie en Frankrijk—de beide anderen bevonden zich niet te Caracas— hun paspoort. De Fransche regeering brak nu ook de diplomatieke betrekkingen met Venezuela af en het scheen zelfs een oogenblik, dat een Fransch en een Duitsch oorlogschip elkaar in de wateren van Venezuela zouden ontmoeten. Maar nu Crispi met Crespo is overeengekomen bemiddelend tusschenbeide te treden en de Amerikaansche regeering haren gezant te Parijs den last heeft opgedragen Venezuela's belangen aldaar te behartigen zal de geheele geruchtmakende zaak wel met een sisser afloopen.

BUITENLAND.

Italie.—De lijst der prinsessen, bestemd voor den Italiaanschen kroonprins is weer met één vermeerderd : prinses Maud van Wales. Langzamerhand begint elk land zijn contingent te leveren ; prinsessen van Orleans; Hohenzollerns, de breede jufferenschaar, kleindochters of nichtjes van den prins-regent van Beieren, allen zijn op de beurt geboodverfd als toekomstige koningin van Italië. Nu richt men de blikken naar Engeland. En allerlei gewone zaken brachten sommige bladen in verband met het ophanden zijnde huwelijk. Jammer, dat die hoop, naar de ironische uitdrukking van „het Huisgezin" voor den kroonprins op een blauwtje is uitgeloopen. Van Engelsche zijde is ten minste verklaard, dat men van zulk een huwelijk niets wist.

— De Italiaansche oud-minister Giolotti, die bij verwanten te Charlottenburg vertoefde, omdat hij zich sinds zijn onthullingen betreffende Crispi in Italië niet meer veilig achtte, is tegen 23 Februari voor den rechter gedaagd wegens laster. Zijne familiebetrekkingen weerhielden hem aan de oproeping gehoor te geven, maar zijne vrienden spoorden hem tot het tegendeel aan. Aan den raad dezer laatsten heeft hij gehoor gegeven, volgens de *Riforma*. Natuurlijk heeft de man gevangenisstraf te wachten, zoolang Crispi den baas blijft spelen.

Frankrijk.-De vervanging van den heer Ressman als gezant te Parijs door graaf Tornielli maakte in Frankrijk een slechten indruk en de verhouding tusschen beide landen zal er niet vriendschappelijker op worden. De reden wordt door Le Petit Journal volgenderwijze aangegeven. Het was in de dagen der enthusiastische ontvangst van het Russisch eskader in Frankrijk. Aan een feestmaal, in een toost, van den tocht der Engelsche vloot naar Italië gewagende en de ontvangst daarvan vergelijkende bij die der Russische vloot in Frankrijk, kenmerkte Tornielli het verschil door den historisch geworden volzin: „ Italië behoeft het huis niet het onderste boven te zetten om zijn vrienden hartelijk te ontvangen."

Tornielli had later zelf berouw van zijn onbetamelijken kwinkslag. Hij had gehoopt, dat deze niet buiten de feestzaal zou doordringen en toen hij zijn gezegde in de bladen las, herinnerde hij zich, doch te laat, de nog niet afgeschafte voorschriften der internationale beleefdheid. Hij pleitte verzachtende omstandigheden, sprak van een vergissing, een misverstand, maar wat misdaan was, viel niet meer ongedaan te maken — getuige dat het hem thans, na zijn benoeming tot gezant in Frankrijk onmiddellijk weder voor de voeten werd geworpen.

— Frankrijk krijgt weer moeite in Siam. Bij de grensregeling van het afgedwongen, gebied aan den linker-oever der Mekong - rivier. Daarbij hebben reeds hevige botsingen met de bevolking plaats gehad, waarbij een Fransch officier ernstig gekwetst werd.

—De Academie van Marseille looft jaarlijks een prijs uit, haar gelegateerd door baron Beaujour. Voor het jaar 1894 zou de prijs worden toegekend voor een daad van persoonlijke toewijding en viel ten deel aan abbé Roubieu, pastoor van Mazargues, die zich tijdens de pokkenepidemie in zijn gemeente bijzonder verdienstelijk had gemaakt, waarom door zijn onderhoorigen een verzoekschrift aan de Academie van Marseille was gericht.

Ziehier een uittreksel van het rapport, dat door den heer Vincent in

een plechtige zitting der Academie werd voorgelezen, in tegenwoordigheid van Mgr. Robert en den prefect van het departement.

Het verzoekschrift was geteekend door meer dan honderd grondeigenaren, pachters, landbouwers, industrieelen en werklieden, die allen, zonder onderscheid van partij of gezindheid, hulde brachten aan het bewonderenswaardig gedrag van pastoor Roubieu gedurende de zes maanden, dat de pokziekte heeft geduurd.

Op een enkelen dag bezocht die heldhaftige priester bij de veertig zieken, ademde daarbij voortdurend een bedorven lucht in, verpleegde hen, die de wereld ontvluchtte, troostte de stervenden, begroef de dooden en hield bij de verzorging der armen het walgelijkste werk voor zich. Reeds in 1871 had de abbé Roubieu bij een dergelijke epidemie zijn heldenmoed betoond. „Ik zou u dien modernen Belzunce voor kunnen stellen," zeide de heer Vincent, „man tegen man strijdende met dien geesel, de met pokken bedekte zieken omhelzende, die zelfs door hun familie werden verlaten, en tot ontbinding overgaande lijken wegkruiende, die de doodgravers zelfs weigerden te begraven."

Na hulde gebracht te hebben aan den Christen heldenmoed van den pastoor van Mazargues, uitte spreker de hoop, dat de regeering de verdiensten van dien heiligen en eenvoudigen priester op schitterende wijze zou weten te beloonen, niet omdat pastoor Roubieu die belooning verlangt—maar omdat het een plicht is dergelijke daden te verheffen en aan anderen ten voorbeeld te stellen.

Belgie.—Over de motieven, welke de Belgische regeering ertoe hebben geleid de annexatie van den Congo voor te stellen behelzen de bladen het volgende.

Voornamelijk financiëele redenen geeft de regeering als motieven voor de inlijving op. Naarmate sedert 1889 het gebied van den Congo zich verder begon uit te strekken en zoodoende de taak van den onafhankelijken Staat moeilijker werd, kwam hij in de noodzakelijkheid een werkdadiger staatkunde aan te nemen, ten doel hebbend: beperking van de macht der Arabieren, bestrijding van de slavenhandelaars, bezetting van verder afgelegen posten, verdediging der grenzen van het nieuwe gebied, uitbreiding van den politieken en beschaveuden invloed van den staat over alle districten, met last aan de agenten om zich in verbinding te stellen met de bevolking van het binnenland en die districten trapsgewijze te laten deelnemen aan de algemeene lasten, door middel van het heffen van belastingen *in natura* en het lichten van troepen.

Er volgt dan een schets van hetgeen de regeering van den Staat, dank zij den ijver harer agenten, van 1890—1894 heeft gedaan. Zij heeft haar bestaan kenbaar gemaakt aan de volksstammen, die haar gebied bewonen; zij heeft de onuitputtelijke hulpbronnen van het land bestudeerd: zij is begonnen inboorlingen in te deelen bij haar troepen; zij heeft de ontwikkeling van de godsdienstige zendingen bevorderd; proef-culturen ingesteld en zoodoende de hulpmiddelen van het land vermeerderd. De uitkomsten, welke in vier jaren zijn verkregen, geven het recht om te verzekeren, dat geen enkele beschaafde natie met zooveel vrucht en in zoo kort tijdsverloop haar bezittingen in Afrika heeft bezet.

Met gelukkig resultaat werden verscheidene expedities tegen de Arabische stammen ondernomen. Groote kosten gingen echter met dit alles gepaard. Enkele financiëele moeilijkheden zijn daarvan het onvermijdelijk gevolg geweest, en om in deze te voorzien, stelt de regeering voor den Congo-staat te naasten. Eerst had men gedacht er te kunnen komen met een leening, maar in de tegenwoordige positie van den Congo-Vrijstaat zou die credietoperatie niet kunnen geschieden zonder lasten mee te brengen, welke in verschillende opzichten, de toekomst van den staat zwaar zouden hebben gedrukt en de waarde van de toekomstige Belgische kolonie hebben verminderd. Aangezien nu de Belgische regeering verplicht is te waken voor de belangen, welke zij moet beschermen tegen elken aanval tot den dag van de naasting en tusschenkomst der Belgische regeering, voorgeschreven is door de conventie van 3 Juli 1890, zou zij niet alleen genoodzaakt zijn, om voor te stellen, machtiging te geven voor een leening, maar ook van opnieuw en onmiddellijk bijstand aan den Congo-staat te verleenen, in den vorm van een waarborg.

Onder die omstandigheden heeft het kabinet het wijzer en meer in overeenstemming met 's lands belangen geacht, zelf het financiëel verleden van den Congo-Staat te verzekeren en tevens de geheele administratie van dien staat op zich te nemen.

Rijpelijk heeft de regeering de gevolgen van dezen stap te voren overwogen, wat betreft den invloed der naasting op zijn buitenlandsche betrekkingen, op zijn economische ontwikkeling als op zijn financiën.

Aan de volksvertegenwoordiging worden de beginselen van het onderzoek blootgelegd, waarop de overtuiging der regeering in zake de wenschelijkheid der naasting zich heeft gevestigd.—De verklaring van den Engelschen vice-minister Grey, heeft in België groote ongerustheid verwekt. De minister-president De Burlet had namelijk verzekerd dat de naasting tot geen internationale verwikkelingen aanleiding kon geven en nu blijkt het, dat Engeland nog geen kennisgeving heeft ontvangen. Eene interpellatie in de Kamer is dus zoo goed als zeker.

Zou de Kamer de onderneming van den Congo-staat weigeren, dan zal Koning Leopold tot den verkoop overgaan.

Volgens sommige bladen zou Frankrijk reeds vijf millioen frs geboden hebben, wat echter door de *Temps* ontkend wordt.

Engeland.—De al jaren hangende kwestie van Oeganda is nog altijd niet opgelost. Sedert den moord op de inlandsche Christenen en de verwoesting der bloeiende katholieke missie zijn de Engelschen er heer en meester, maar van het betalen eener schadevergoeding voor de gepleegde gruwelen hoort men nog niets.

Zaterdag 16 Februari is deze kwestie in het Engelsche Lager- en Hoogerhuis weer eens ter sprake gebracht. In het eerste vroeg sir Charles Dilke, hoe het met de onderhandelingen met Frankrijk stond en of de geldigheid erkend was van de eischen der katholieken uit Oeganda naar aanleiding van de door kapitein Ludgard bedreven moorden. Ook wilde sir Dilke weten, of, indien schadevergoeding werd toegewezen, de regeering of wel de Oost-Afrika-Maatschappij ze betalen zou.

De ondersecretaris van staat voor Buitenlandsche Zaken, sir Edward Grey, antwoordde, dat de kwestie van Oeganda nog hangende was, omdat zij geen onderwerp van bijzondere besprekingen had uitgemaakt. Zij zou worden opgelost te gelijk met andere moeielijkheden, die met Frankrijk betreffende de Afrikaansche bezittingen bestaan.

Zooals men ziet, past Engeland hier weer zijn gewone uitsteltactiek toe, en de Engelsche afgevaardigden wachten zich wel, daartegen een woord van protest te laten hooren.

In het Hoogerhuis werd over een voor de edele lords zoo nietig onderwerp, als de schadeloosstelling aan katholieke missionarissen, nog niet eens gesproken. Daar vroeg men alleen inlichtingen betreffende den toestand in Oeganda.

Lord Kimberley antwoordde uit naam der regeering, dat de inboorlingen van Oeganda zeer tevreden zijn over het Engelsche protectoraat, en dat Engeland een gedeelte van het omliggende land Oenjoro heeft geannexeerd, om de rust in Oeganda te verzekeren.

— Hoe kras de oude Gladstone nog is en zich voelt, kan weer blijken uit het volgende. Te Mentone werd hij door den burgemeester Laurenti aan het station welkom geheeten, en hij ontving deze begroeting, die natuurlijk van een toespraak vergezeld ging, met den hoed in de hand. Het weder was guur, en de heer Laurenti vermaande daarom den grijsaard zich te dekken. Doch Gladstone antwoordde: „Dank u. Ik ben nog geen invalide." Feitelijk bleef hij blootshoofds, even lang als de burgemeester.

Bulgarije.—Naar uit Sofia gemeld wordt, heeft vorst Ferdinand van Bulgarije een onderhoud gehad met Zankof, den leider der Russischgezinde partij. Deze moet hem niet meer of minder voor raad hebben gegeven, dan het kabinet Stoïlof te ontslaan, een ministerie van zaken te benoemen, de Sobranje te ontbinden en dan een deputatie naar St.-Petersburg te zenden, om de erkenning van vorst Ferdinand door czaar Nicolaas te verkrijgen. Met andere woorden, Ferdinand zou zoodoende de vazal van Rusland worden, iets, waarmee de meerderheid der Bulgaren maar matig ingenomen zou zijn.

Turkije.—De bijzondere verslaggever, door Reuter's Agentschap naar Armenië gezonden, ten einde te trachten uit onpartijdige bron vertrouwbare berichten te verkrijgen aangaande de bekend geworden gruwelen te Sasun en elders, schrijft uit Tiflis, „een onpartijdig overzicht der inlichtingen, tot dusverre door mij bijeenverzameld, doet mij van lieverlede inzien, dat zoowel de Armeniër als de Turk schuld heeft, en dat, gelijk zoo dikwijls gebeurt, de onschuldigen het gelag hebben betaald. Wanneer ter rechtvaardiging der Turken wordt aangevoerd, dat zij aan het bedwingen zijn van eene revolutionnaire beweging in Armenië, dan wordt dit door de feiten ten volle bevestigd. Er bestaat in Armenië, eene buitengewoon krachtige revolutionnaire richting, en het is overbekend, dat de handelwijze van enkele leiders dier beweging niet minder stuitend is dan de barbaarschheid van den Turk bij het onderdukken. Bij iederen stap werd ik meer en meer overtuigd, dat de gruwzame wreedheid, bij deze vreeselijke worsteling om de heerschappij tentoongespreid, in de bekend gemaakte beschrijvingen der moordtooneelen volstrekt niet is overdreven. Ongelukkig wordt iets, dat sterk op een tegenhanger van die gruwelen gelijkt, geleverd door de middelen, welke de leiders der Armenische revolutionnaire beweging te baat nemen. Ik acht het boven allen twijfel verheven, dat sommige dezer Armenische samenzweerders plannen hebben gemaakt, om den Eerw. Dr. Edward Riggs en twee andere Amerikaansche zendelingen te Marzovan te vermoorden en dan de schuld op de Turken te schuiven in de verwachting, dat de Vereenigde Staten dan strenge maatregelen tegen de Turksche Regeering zouden nemen en daardoor, naar zij hoopten, de onafhankelijkheid van Armenië mogelijk zouden maken.

Azie.—„'t Kan verkeeren!" mag Li-Hung-Chang Bredero wel nazeggen. De grijze staatsman staat weer bij zijn meester den Keizer van China in blakende gunst.

Toen hij verleden jaar gedegradeerd werd, moet hij woedend zijn hoed tegen den grond hebben gesmeten. Nu kan hij hem weer oprapen, en het gele vest weer aantrekken en met de pauweveer met de drie oogjes triomfantelijk zijnen belagers de oogen uitsteken. Deze gelukkige ommekeer in 's mans lot heeft hij aan de gunst der keizerin-moeder en .... het krijgsgeluk der Japanners te danken. Ja, de onspoed der Chineesche wapenen is even standvastig als hun geveinsdheid. Deze laatste immers is weer aan den dag gekomen bij het gezantschap, dat ze op het einde van Januari naar Japan hebben gezonden. 't Was niets dan komedie. Toen de afgevaardigden van het hemelsche Rijk in het begin van Februari in het land der „dwergmenschen" (Japanners naar Chineesche uitdrukking) aankwamen, bleek het, dat hun volmachten geheel onvoldoende waren voor ernstige vredes-onderhandelingen. De slimme langstaarten wilden tijd winnen, want zij hoopten erop dat de enorme oorlogskosten Japan zouden uitputten en handelbaarder maken. Misschien verwachtten zij ook wel een gelukkigen keer der oorlogskansen. Maar dan hebben zij zich deerlijk misrekend. Immers het sterke Wei-hai-wei is evenals Port Arthur door de Japanners ingenomen. Het moet echter gezegd zijn, dat de Chineezen zich hier dapperder getoond hebben dan men kon verwachten. De Chineesche admiraal Ting heeft zich slechts uit gebrek aan ammunitie overgegeven. Na den val van Wei-hai-wei, 11 Februari, dat van de landzijde door het Japansche leger onder maarschalk Ojama en van de zeezijde door hun vloot onder admiraal graaf Ito werd ingesloten, en waarbij vooral de laatste menig schip heeft moeten opofferen, na den val heeft Ting, beducht voor 's keizers wraak zich van het leven beroofd en de opperbevelhebber van het Chineesche leger heeft zich aan dezelfde misdaad schuldig gemaakt.

Zoo werkt een bespottelijk despotisme den landsvijand in de hand. Want Ting was een goed vlootvoogd en de Japanners mogen van geluk spreken, dat men hem bij het uitbreken van den oorlog naar den achtergrond heeft gedrongen. Dat de vrees der beide zelfmoordenaars geen hersenschin was, blijkt hieruit, dat de keizer reeds last heeft gegeven een paar andere bevelhebbers, die ook in Wei-hai-wei gestreden hebben, gevangen te zetten.

Het Japansche leger zal nu niet rusten voor de hoofdstad Peking bezet is.

Intusschen is Li-Hung-Chang naar Japan afgevaardigd om de afgebroken of liever nooit aangevangen vredesonderhandelingen aan te knoopen. De keizer toonde zich thans zoo bezorgd voor den bejaarden staatsman, dat hij met het oog op Li's hoogen leeftijd aan Japan voorstelde de vredesonderhandelingen te Port-Arthur te openen in plaats van in Japan. Maar de Japanners hebben zich niet geroepen gevoeld een man te ontzien, dien de keizer zelf zoo lang en wreed tusschen gunst en ongunst heeft laten slingeren. Inmiddels zoekt China wederom den steun eener internationale interventie. Een gezant is te Marseille — medio Februari — aangekomen, die in last heeft achtereenvolgens Parijs, Londer, Berlijn, Weenen en St.-Petersburg te bezoeken.

—Bij de Japansche Vertegenwoordiging zijn nu door de Regeering verder 10 millioen „Yen" of dollars aangevraagd tot voorzetting van den oorlog, hoewel na de inneming van Wei-hai-Wei besloten werd aan leger en vloot voorloopig eenige rust te gunnen.

In berichten van de Russische *Telegraphen-Agentur* wordt verzekerd, dat de Japansche Regeering zich bereid heeft verklaard, de krijgsverrichtingen geheel te staken voor het geval China met ernstige vredesvoorstellen voor den dag komt. De *Agentur* schijnt daaraan te gelooven en spreekt over de mogelijkheid, dat de toestanden in Oost-Azië weldra eene aanmerkelijke wijziging zullen ondergaan.

Het Agentschap spreekt tegen, dat Engeland en Rusland hunne bemiddeling aanboden. Daaraan bestaat trouwens geen behoefte, daar Japan nimmer weigerde te onderhandelen en nu eindelijk een van ernstige volmachten voorzien gezant door China werd afgevaardigd. Bedoeld wordt natuurlijk Li-Hung Chang.

—In Mantsjourijë vielen de Chineezen, bij Humocheng, opnieuw de Japanners aan, maar werden met een verlies van 30 man teruggeslagen. De Japanners leden bij dit gevecht geen enkel verlies.

Bij het in de lucht vliegen van een fort op Formosa wordt nu beweerd, dat niet minder dan 2000 personen omkwamen. Het Chineesche garnizoen op dat eiland verkeert in open rebellie tegen den gouverneur, zoodat de aanvraag van den Britschen consul om schepen begrijpelijk is.

Amerika.— Omtrent de *Gascogne* wordt het volgende gemeld:

De aankomst der boot in de haven van New-York was een ware zegetocht, alle schepen vlagden en de stoomers lieten hun sirenen fluiten toen zij voorbij voer; op de kade verdrong zich een ontzaglijke drom van menschen, die de *Gascogne* met luide toejuichingen begroetten.

De passagiers waren vol lof over de houding van de matrozen en officieren en de kapitein der boot, Baudelon, verklaarde, dat hij op zee nog nooit zulk een vreeselijk weer heeft gehad, ofschoon toch de passagiers geen oogenblik gevaar hebben geloopen.

De raad van administratie der Transatlantische Compagnie, waartoe de *Gascogne* behoort, heeft met algemeene stemmen aan kapitein Baudelon een gouden medalje toegekend. De kapitein werd bedankt, niet alleen omdat hij de hulp van twee stoombooten heeft geweigerd, die de *Gascogne* wilden sleepen — hetgeen aan de Compagnie 250.000 franks zou hebben gekost, — maar vooral om zijn beleid gedurende dien ongewoon moeielijken overtocht.

VERSCHEIDENHEDEN

Er is geen grooter specialiteit in het tuimelen, lezen wij in een dagblad dan minister Ribot. Den eersten keer leefde zijn Kabinet van 7 December 1892 tot.... 31 December van hetzelfde jaar, dus vier-en twintig dagen met begrip van *l'expédition des affaires courantes*, en de tweede maal, met andere collegaas, van 1 Januari 1893 tot 5 April 1893, minder dan honderd dagen.

't Is weinig, want de drie-en-dertig Ministeries, die Frankrijk sedert de benoeming van Thiers tot President der Republiek zag leven, hebben, dooreengenomen, elk 240 dagen bestaan.

Mac Mahon benoemde negen *premiers*, Grévy twaalf, Carnot tien, Thiers, Perier en Faure ieder één. Faure zal echter spoedig naar een nieuwen moeten omzien.

De heer Cornelius Vanderbilt, de bekende new-yorksche millionair, heeft zijn nieuwe woning aan de Vijfde Avenue, die 1,000,000 dollar heeft gekost, ingewijd met een bal, dat in overdadigheid wedijvert met de beroemde geldverspilling ten tijde van de Romeinen. De balzaal, de grootste particuliere balzaal te New York, is 75 bij 60 voet versierd met wit en goud in den stijl Louis XIII. Het plafond bestaat uit prachtig schilderwerk dat een geheel fortuin heeft gekost. Op den openingsavond waren de muren van de zaal van den vloer tot den zolder bedekt met bloemen, een versiering, die 1000 dollar heeft gekost, terwijl het geheele avondfeest den gastheer op 5000 dollars te staan kwam. De tuin — een klein stukje grond — heeft meer gekost dan menig ander tuintje ter wereld. Om een paar perken te kunnen aanleggen werd een huis van 25,000 dollar gesloopt en het geheele stukje tuin kost niet minder dan 70,000 dollar.

UN MILLON DE GRACIAS

El amigo en la necesidad, ese es el amigo, dice el proverbio. Esa clase de amigos que te visitan, te habian, te molestan, y te piden prestado, es decir, amigos de conveniencia, de esa clase hay muchos; pero de esos otros que se ponen á tu lado cuando te ven infeliz, y que aplican su espalda á las ruedas de tu carro en un mal paso del camino, de esos bien puedes esperar por más de un día trabajoso, ántes de encontrar uno. Y, sin embargo, esos amigos existen, y á uno de ellos es á quien el Sr. Don Claudino Sanchez alude cuando exclama: "Un millón de gracias al amigo que me dió tan buen consejo."

El caso fué como sigue: Durante dos años habia estado enfermo el Sr. Sanchez sin que medicina, ni tratamiento de ninguna clase, le aliviestara. Era enfermedad de los órganos digivos, la mis suma que por desgracia es tan comun, y que con tanta frecuencia termina fatalmente. Por desgracia, los síntomas son bien conocidos de todos aquellos que la sufren: Pérdida de apetito: mal gusto de la boca: tristeza y pesadez despues de comer, como si el estomago no tuviese vida, fuerza, ni calor: dolores con frecuencia agudos, en el pecho, costados y espalda; llamaradas de calor por todo el cuerpo, seguidas de escalofríos incesantes; coloración amarillenta de los ojos y piel: falta de sueño: depresión de ánimo, exitabilidad y gran ansiedad mental sin justo motivo; constipación de vientre é irregularidad en los intestinos; pesadillas; manos y pies fríos; vahídos, palpitaciones y ardores en el corazón, y una sensación general de fatiga y malestar que no procede de sobra de ejercicio, ni se alivia con el descanso.

No hay enfermedad que tan por completo deprima al hombre, en el alma y cuerpo. Ella le llena la sangre de mortal veneno, ella le entorpece el cerebro, le postra los nervios, le impide la asimilación de los alimentos, y le pone el corazón, los riñones y los pulmones en un estado que á la hora pensada termi nan en inesperada muerte.

Después que la enfermedad ha tomado cuerpo, ninguna de las medicinas que usualmente se prescriben parece hacer efecto en ella, y su pobre víctima viene á ser lo mismo que un barco desmantelado en la costa á merced del huracán. Cuantos esfuerzos se hacen para rescatarle, parece que no sirven más que para hacer más cierta su inevitable pérdida. En una p .... flamación producida por la indigestión y dispepsia, del tipo maligno que en estos días parece prevalecer, esa puede decirse que es la combinación de todas as enfermedades en una sola.

En su carta fechada en Villagarcia de Arosa, á 12 de Setiembre de 1892, el Sr. Sanchez dice: "Las medicinas eran ya inútiles, y ya no me quedaba otro remedio sino entregarme en manos de Dios, y confiar mi suerte á su Previdencia, cuando un incidente que concurrió vino á demostrarme que yo no esperaba en vano. Un amigo que sabía muy bien de que hablaba, me persuadió á que tomase el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, y ¡ cuán sabio y feliz consejo ! No hice más que tomar una botella, con arreglo á las instrucciones, cuando experimenté ya un gran alivio, y la segunda botella completó la cura. Desde entonces no he usado ya más medicinas, ni he tenido más enfermedad de estómago. Mi salud es ahora perfecta, y no tengo dolores, ni molestias de ninguna clase. Recomendaré á todos ese maravilloso remedio. Un millón de gracias al amigo que me indujo á recurrir á él. Sirvase V. aceptar mi profunda y sincera gratitud, De V, afmo. (Firmado) Claudino Sanchez."

Y ahora el lector preguntará: "¿Y por qué el Jarabe Curativo de la Madre Seigel logra tales resultados allí donde tantos otros remedios son impotentes?" Pués porque, á diferencia de aquellos, está popiamente adoptado para destruir la enfermeddd en su asíento radical, la torpeza del estómago. El es la llave que nos abre la puerta de la prisión.

IMPRENTA DE LA LIBRERIA DE A. BETHENCOURT E HIJOS, CURAÇAO